

פרק עה נר נשמה

א. נוהגין להדליק נר נשמה ביום היא"צ בבית שידליק כל המעת לעת א), ויש נוהגין להדליק לפני השקיעה ב), ואין מכבין אותו אף

א) מנהגי וורמיישא ח"ב עמוד קי"ב, וכ"כ מהרש"ל סי' מ"ו שרגילין להדליק נר יא"צ בכל ארץ אשכנז והעולם נזהרין בו, מג"א סי' רס"א סק"ו, שו"ת נחלת שבעה סי' ע"ג, קשו"ע סי' רכ"א ס"א, משמרת שלום אות י' סק"י וגשה"ח פרק ל"ב אות ד'.

וראה אלף המגן על מט"א שער ג' בהערה שם, שכתב ענין הדלקת נר יא"צ הוא ידוע, כי שכיח ניחא להנשמה מהדלקת נרות, והיא מתהלכת בעדוני ההוד והשמחה ומתפשטת ומתרחבת מתוך הנאת האורה, מפני שהיא חתיכת אור חצובה באור השכל וכו', וע"כ המשיל שלמה המלך ע"ה את הנשמה הק' לנר כמו שנאמר נר ה' נשמת אדם, ולכן בכל שנה ושנה אחר פטירת אביו ואמו או שאר קרובים מדליקים נר בביהכ"נ הנקרא יאר צייט ליכט, מחמת כי ביום הזה הנשמה יש לה רשות לשוט בעולם ותבוא לביהכ"נ ותראה הנר דולק בשבילה, ויש לה נח"ד מזה וכו' עיי"ש. וכ"כ מועד כל חי וחיים הנצחיים פ"ג מה שמדליקין ביום היאה"צ הוא זכר לנשמת המת, ולרמוז שרק הגוף מת והנפש חי, והיא נקראת נר, כמ"ש נר אלקים נשמת אדם, ולעורר האמונה בהשארת הנפש. ויש תולין נר יאה"צ במ"ש כתובות ק"ג שרבי צוה נר יהיה דלוק במקומו, ויש אומרים שהוא כמו שמצינו במד"ר למה נשים חייבות בהדלקת נר של שבת מפני שחווה כיבתה נשמתו של אדם לפיכך ניתן לה מצוה זו לתיקון החטא, והנה חכז"ל דרשו מפני הרעה נאסף הצדיק בעון הדור, ולא בחטאו מת, ואנו גרמנו הסתלקותו וכביית נרו, ע"כ מדליקין נר ביום זה שעי"ז יתוקן מה שפגמנו בנרו.

ובספר ילקוט דת ודין עמוד צ"ט, מביא שבקהלות הספרדים לא נתקבל ולא נהוג מנהג זה של הדלקת נרות ביום היא"צ, אלא זהו מנהגם לספק כל השמן הדרוש להארת בית הכנסת בשבת שלפני יום פקידת השנה וכשעלה לתורה קראו לו מדליק הנרות עיי"ש. וראה בתקנת מהר"ל מפראג בבית